Чому ти, аквілон грізний,
Болотну трость додолу клониш?
Чому на обрій мовчазний
Так гнівно хмароньку ти гониш?

Недавно в пасма туч хмурні
Схил неба глухо одягався,
Недавно дуб в височині
З красою гордою здіймався...

Та ти піднявся, закружляв,
Промчав порив грози і слави —
І тучі бурі розігнав,
І дуб повергнув величавий.

Тож хай, ясне, у вишині
Віднині сонце радо сяє,
В ефірі хмаронька гуляє,
Хвилює трость у тишині.

1824